

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
У 8251/05
31.08.2006. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Данице Богдановић, председника већа, Вере Пешић и Гордане Џакула, чланова већа, са саветником суда Љиљаном Јевтић, као записничарем, решавајући у управном спору по тужби тужиље АА, против туженог Националне службе за запошљавање Републике Србије, ради поништаја решења бр. 0031-10412-598/2005 од 13.12.2005. године, у предмету новчане накнаде, у нејавној седници већа одржаној дана 31.08.2006. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба СЕ ОДБИЈА.

Образложење

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба тужиље изјављена против решења Националне службе за запошљавање Републике Србије, Филијала за град Београд бр. 104-10411-810-1/2005 од 07.03.2005. године, којим је тужиљи признато право на новчану накнаду у трајању од 24 месеца, почев од 22.12.2005. године. Новчана накнада је утврђена у висини од 10.932,86 динара месечно, што је 52,32% просечне месечне зараде по запосленом остварене у Републици за прва три месеца коришћења права на новчану накнаду, а по умањењу за износ доприноса за пензијско и инвалидско и здравствено осигурање, исплаћује се у износу од 7.182,88 динара месечно. За преостало време новчана накнада утврђује се у износу од 9.110,71 динар месечно, што је 43,60% од просечне месечне зараде по запосленом остварене у Републици, а по умањењу за износ доприноса за пензијско и инвалидско и здравствено осигурање, исплаћује се у износу од 5.985,74 динара месечно. Новчана накнада не може се исплаћивати у износу нижем од минималне зараде утврђене у складу са законом за месец у којем се врши исплата новчане накнаде. За време исплате новчане накнаде именована има право на пензијско и инвалидско и на здравствено осигурање.

Поднетом тужбом тужиља оспорава законитост решења туженог органа. Наводима тужбе указује да је првостепени орган у решењу од 07.03.2005. године погрешно утврдио радни стаж тужиље у трајању од 32 године 2 месеца и 5 дана, а наводи да је њен радни стаж на основу радне књижице бр. 3834 у укупном трајању од 33 године 11 дана. Предлаже да суд тужбу уважи и оспорено решење поништи.

Тужени орган у свом одговору на тужбу је остао у свему при разлозима изнетим у образложењу оспореног решења и предложио да суд тужбу одбије као неосновану.

Након оцене навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, Врховни суд Србије је нашао: тужба није основана.

Из списка предмета и образложења оспореног решења произлази да је по оцени туженог органа првостепени орган правилно поступио када је на основу утврђених чињеница и то да је тужиљи престао радни однос дана 21.12.2004. године, због престанка обављања делатности, што је утврђено из решења Општинске управе општине Гроцка бр. 313-1636 од 21.12.2004. године, да има стаж осигурања за остваривање права на новчану накнаду 32 године, 2 месеца и 5 дана, с тим што је од 19.09.1971. године до 10.01.1993. године била запослена у Републици Српској и да је рођена дана 11.07.1949. године, утврдио да су у конкретном случају испуњени услови из чл. 115. ст. 1. тач. 6. Закона о запошљавању и осигурању за случај незапослености ("Сл. гласник РС" бр. 71/2003), којом одредбом је прописано да се новчана накнада исплаћује незапосленом лицу 24 месеца ако је осигураник старији од 55 година и има стаж осигурања дужи од 25 година.

Одлучујући о законитости оспореног решења на подлози чињеница које су утврђене у управном поступку, Врховни суд Србије налази да тим решењем није повређен закон на штету тужиље, јер је на несумњив начин утврђено да је она у тренутку престанка радног односа дана 21.12.2004. године и дана подношења захтева имала стаж осигурања дужи од 25 година и преко 55 година живота, на који начин је у потпуности испунила услове из чл. 115. ст. 1. тач. 6. Закона о запошљавању и осигурању за случај незапослености за остваривање права на новчану накнаду у трајању од 24 месеца. Поред тога, правилно је нашао тужени орган да није од утицаја за признавање права на новчану накнаду чињеница коју тужиља наводи да има стаж осигурања у трајању од 33 године и 11 дана или 32 године 2 месеца и 5 дана, јер је тужиљи призната новчана накнада у највећем износу који је цитираним чл. 115. предвиђена.

Врховни суд Србије је ценио тужбене наводе и закључио да нису основани, јер су надлежни органи у овој управној ствари правилно оплучили применом важећих прописа наводећи у образложењу првостепеног

управној ствари правилно одлучили применом важећих прописа, наведени у образложењу првостепеног решења прописе који су послужили као основ за одлучивање.

Са изложеног Врховни суд Србије је закључио да тужиља неосновано тужбом побија оспорено решење, па је применом одредбе чл. 41. ст. 2. Закона о управним споровима ("Сл. лист СРЈ" бр. 46/96), одлучио као у диспозитиву ове пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ СУДУ СРБИЈЕ У БЕОГРАДУ,

Дана 31.08.2006. године, У. 8251/05

Записничар Председник већа – судија

Љиљана Јевтић, с.р. Даница Богдановић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

СК